

Arbejdsanvisning.

Mange af samfundets ulykker og usundheder hidrører fra, at enkelte egne, især de store byer, er overfyldt med arbejdskraft, medens andre egne savner den allernødvendigste. I de moderne bestræbelser for ad lovgivningens vej at råde bod på de sociale ulemper er den offentlige og gratis arbejdsanvisning derfor et væsentligt led.

Om denne, men specielt om det i København i 1902 oprettede kommunale arbejdsanvisningskontor holdt hr. direktør *Herman Beyer* et belærende og underholdende foredrag i Københavns kredsen den 20de marts.

I kampen mod arbejdsløsheden og overhovedet mod arbejdskræfternes planløse anvendelse bringes særligt følgende fire midler i anvendelse: 1) Ottetimersarbejdsdag, 2) Arbejdsanvisningskontorer, 3) Offentlige arbejders udførelse på de tider, hvor arbejdsløsheden er størst, 4) Arbejdsløshedsforsikring.

Arbejdsanvisningskontorer findes nu over hele verden i stort antal. Som den første skribent om denne institution nævnte hr. Beyer en kvinde: fru *Henriette Fürth* i Stuttgart. I Tyskland findes anvisningskontorer i alle byer på 10000 indvånere som et net over hele riget.

Her i landet findes endnu kun det ene (og dets filial, også her i byen); hr. Beyer er dets elskværdige og dygtige chef — en mand med en ualmindelig stor interesse for sin gerning.

Vi skal ikke trætte med tal men blot nævne, at ialt har ca. 80700 mænd og kvinder fået arbejde anvist af kontoret i dets ca. 3½ årige virketid. Deraf over halvdelen, nemlig ca. 43600, kvinder.

* * *

Der kan ved arbejdsanvisning være tale om to fremgangsmaader, *enten* at anvise de arbejdssøgende arbejdet efter den nummerorden, hvori de melder sig, *eller* at tage hensyn til kvalifikation.

Vort kontors grundsæt er:

„at skaffe enhver arbejdsgiver den bedst mulige arbejdskraft og enhver arbejder det arbejde, hvortil han i øjeblikket bedst egner sig.“

cd. pol.

Hr. V. Klein og hans Skole.

Man har gjort mig opmærksom paa en Artikel i „Dannebrog“ for 3. Marts, hvori Hr. Professor Klein skriver, at de to mandlige Medlemmer af Bestyrelsen for „Tegneskolen for Kvinder“, Advokat Zahle og Arkitekt Klein, er *valgt af* „Dansk Kvindesamfund“. Denne Udtalelse har forbavset mange af „Dansk Kvindesamfund“s Medlemmer — og med Rette — og jeg tillader mig derfor, som Formand for den københavnske Afdeling deraf, at bede om Plads i „Dannebrog“*) for en ganske liden Berigtigelse.

Selv har jeg siddet i Styrelsen for D. Kv. Sf. i de sidste 20 Aar, og ingen Sinde har jeg været med til Valg af de to Herrer, af hvilke den førstnævnte end ikke af Navn findes omtalt i de gamle Forhandlingsprotokoller, som jeg i denne Anledning grundig har efterset. Hvad Hr. Professor Kleins Valg angaar, da ses det, at *samtidig med*, at han selv sad i D. Kv. Sfs. Styrelse — og efter Protokollernes Vidnesbyrd har han sikkert været et meget energisk Styrelsesmedlem — er de to Institutioner, „Tegneskolen for Kvinder“ og „Handelsskolen for Kvinder“, som begge oprindeligt oprettedes af D. Kv. Sf. og støttedes med ganske gode Summer i de første Aar, overgaaet til at blive selvstændige Institutioner. Paa en Generalforsamling i 1877 løstes de begge fra D. Kv. Sf., og ved samme Lejlighed vedtog man — paa Forslag af Hr. Klein — at Bestyrelsen for T. f. Kv. fremtidig skulde bestaa af „de nuværende Bestyrelsesmedlemmer, indtil de selv ønskede at udtræde“.

Ja, saaledes staar der virkelig! Saaledes kunde virkelig det forrige Slægtled afstemme! Mon man ikke nu, ca. 30 Aar efter, vilde blive en Smule forbavset, hvis nogen for Alvor vilde foreslaa en saadan Afstemning. Den Bestyrelse, som den Gang begik denne for os ufattelige Uhyrlighed, er desværre, paa en enkelt Undtagelse nær, afgaaet ved Døden, og kan ikke kræves til Regnskab. Men det nulevende D. Kv. Sf. maa under alle Omstændigheder fralægge sig Beskyldningen for at have baaret sig saaledes ad. Selv en Forbrydelse, der er begaaet for saa lang Tid siden, taber jo i de fleste Tilfælde sin Paa-talekraft, og denne *vidunderlige* Afstemning i 1877 maa dog vist forlængst have tabt sin

*) Dette Indlæg såvel som *begge* de Indlæg, vi bragte i forrige Nummer, er nægtet Optagelse i „Dannebrog“.